

Prédikáció – 2020. november 1.
A szolga adósságának elengedése

Köszöntés: Köszöntelek benneteket az apostol szavaival: „*Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. Áldott az Isten, a mi Urunk, Jézus Krisztus Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben, a Krisztusban. Benne van a mi váltságunk az ő vére által, a bűnök bocsánata kegyelmének gazdagsága szerint.*” (Ef 1,2-3.7.)

Előfohász: A mi segedelmünk, újbórárt való hálaadásunk megáldása és megszentelése jöjjön az Úrtól, a mi Istenünktől, aki volt, aki van és aki eljövendő dicsőséggel és hatalommal. Ámen.

Előimádság: Mindenható Istenünk, meghajtjuk fejünket szent Felséged előtt, hiszen hatalmas Úr vagy Te, akinek kegyelmébe és szeretetébe belefér az egész világ, és ennél fogva minekünk is lehet helyünk melletted, amely buzdítja szívünket és örömrre készíti lelkünket – még ebben a nehéz helyzetben is. Ez örömben szeretnénk most egyszerű, ám őszinte emberi szavainkkal áldani és magasztalni Téged mindazért az újért, amit Te érdemtelenül is megengedsz az életünkben. Így szeretnénk megköszönni az új bort, az új gyümölcsöt, az új áldást, a gyarló emberi tetteink és elkövetett bűneink szennye ellenére megengedett új lehetőségeket, az új életet és az új szövetséget. Köszönjük, hogy a Te kegyelmedből a régiből (is) lehet új, s Te ehhez még megoldásaidat is kínálod. Ezért merjük most eléd hozni a bennünket testileg-lelkileg sújtó terheket, kereszteket, megválaszolatlan kérdéseket, az előttünk álló választakat és hozzuk a bűnvallásainkat, beismeréseinket, hogy újjáteremtő szavaddal Te emelj ki ezekből bennünket. Teremts bennünk tiszta szívet, és az erős lelket újíts meg bennünk. Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak és Megváltónknak érdeméért kérünk – akinek értünk hullott vérért juttatja eszünkbe mai hálaadásunk tárgya: az újbórá –, érte kérünk, vedd kedvesen könyörgésünket. Ámen.

Textus: Máté 18,23-27.

Mert hasonló a mennyek országa a királyhoz, aki számadást tartott a szolgálóival.

Amikor megkezdte a számonkérést, eléje vittek egy szolgálót, aki tízezer talentummal volt adósa. Mivel nem tudott miből fizetni, megparancsolta annak ura, hogy adják el őt is, feleségét is, gyermekeit is és mindenét, amije csak van, hogy fizethessen.

Ekkor a szolga térdre esve könyörgött: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek neked!

Az úrá pedig megszánta azt a szolgálót, elbocsátotta, sőt az adósságát is elengedte.

Keresztyén Gyülekezet! Szeretett Testvéreim!

E mai hálaadó istentiszteletünkön, mikor is az Isten kegyelméből előttünk álló s újra frissen poharainkba tölthető italunk, nemcsak a fürtös szőlőből nyert bor jut eszünkbe, hanem mindaz a csoda és kegyelem, ami ebben benne rejlik. Benne van mindaz, amit Aranyosi Ervin így versel meg: *„Szőlőszemekben az édes élet, / cseppekben oldott napsugár. / Őrzi tüzét, – az elmúlt szépet – / titokban csak szüretre vár. / A nyár hevét magában hordja, / lágyan öntöző hűs esőt. / Álmaiért a vérét ontja, / s felrázza a még csüggedőt. / Tudja, hogy nem hal meg egészen, / új élet veszi kezdetét, / a présnek nehéz szülése léssen, / de a jövő, az lesz a szép! / ... / s a mustnak lassú erjedése, / dobogtat benne új szívet. / Hatalmas hordók belsejében, / érleli finom zamatát, / hogy évek múlva, pohár ölében / köszöntsön embert és hazát!”* (A bor születése)

Bennünket azonban e köszöntésben sokkal többre is kell, hogy emlékeztessen: Krisztus véérére és ezzel együtt az értünk és helyettünk vállalt töviskoronára, ostorcsapásokra, átszegezett kezekre s a Golgota keresztségének összes szenvedésére az első fekete nagypéntek alkalmán. Jézus azonban mindezt vállalta, s hullt a bennünket tisztává tehető vére. Így mutathatja ma nekünk ez a bor szentsége a teljes isteni megváltó szándékot, az ember bűnét elfedő isteni kegyelmet, az érthetetlen, mindent meghaladó isteni szeretetet és az üdvözítéssé kiforrt szent áldozatot.

Ezen hálaadásunkban és úrvacsorai lelki közösségünk előtt pedig a Máté evangéliumából vett példázat egy része szól alapigeként hozzánk, melyben a szolgálival számot vetni akaró úr áll előttünk. Bibliaolvasó emberek tudják, hogy ez a példázat folytatódik tovább is, de én most szándékosan csak az első felét olvastam fel, hiszen valahogy úgy érzem, Kedves Testvéreim, hogy e szent jegyek magunkhoz vétele előtt bennünket is személyesen számadásra hív az Úr. Mivel ma valami újat ünnepeünk és köszönünk meg, hogy ezzel a mi életünknek ez esztendejében is valami új kezdődhessék – a gyümölcsé érett és borrá szentelt termés elraktározása utáni téli megnyugtató időszak –, figyelmeztessen ez bennünket is arra, hogy nem lehet régi szívvel valami újat kezdeni.

Úgy kezdődött ez a felolvasott Igerész, hogy *„hasonlatos a mennyek országa a királyhoz, aki számadást tartott...”* Miért beszél Jézus ilyen gyakran a mennyek országáról? Mert mindnyájunknak legnagyobb vágya a mennyország. A mennyországot sokan valahol messze képzelik el. Olyan távolinak érezzük ezt, de ha azt mondom, boldogság, közelebb jön. Az elveszett Paradicsom, az Úrral való közösség, az a mennyország, a zavartalan boldogság. Ha ez megvan, akkor boldog vagy, és amíg megvan, addig vagy boldog. Amíg ez a töretlen, zavartalan boldogság megvan benned, addig ez a mennyország. Jézus azért beszél erről, mert újra mondom, hogy szívünknek ez a legmélyebb vágya, és ennél kevesebb nekünk soha nem elég. Sokféle földi boldogságot kaptunk már, de sohasem eleget. A szívünk és lelkünk szomjúságának csak ez elég.

Amikor pedig az Ige itt a szolgáról beszél, akkor magáról az emberről szól – rólad és rólam –, mirőlünk van szó! Mielőtt tehát beléphetnénk ezen a kapun, számadást kell tartanunk, addig nem megy. Észre kell vennünk azt is, mikor már maga a számonkérés cselekménye zajlik, akkor már csak egyedül állhat ott ez az adós szolga. Személyesen kell nekünk is odaállnunk bűnvallásaink, megtéréseink, engedelmisségeink alkalmával Isten elé. Ilyenkor azonban, mikor valaki Isten elé odaáll, nagyon szomorú dolgok szoktak kiderülni. De most mégis Isten veled beszél, egyetlen emberrel.

Azt olvastuk, hogy ezt a szolgát eléje vitték. Nem akart jönni. Sajnos mi is olyanok vagyunk sokszor, hogy eléje kell vinni. Önként nagyon ritkán állunk Isten elé számadásra. Kik hozták? Az Ő szolgái. Istennek azonban nem csak két lábon járó szolgái vannak. Vannak olyan szolgái is, amit úgy hívnak, hogy betegség, nyomorúság, szenvedés, bajok, családi gondok,... Nagyon sok embert ezek a szolgák állítanak elő. Mi is soroljuk hát magunknak azokat, amik újra és újra előhoznak! Hiszen mi is hajlamosak vagyunk az elbújásra, Ádámtól és Évától kezdve hozzászoktunk. Azonnal elbújunk az igazunk, a jogaink, a különböző kifogásaink mögé. Jó volna, ha most az Ő szava szólítana elő, és nem kellene ezeknek a szolgáknak keresni téged.

A szolga tartozásának összege, mértéke mutatja, hogy az ember mérhetetlenül el van adósodva Isten előtt. Azt, hogy mennyi lehetne ez a tízezer talentum mai pénzösszegben kifejezve bajos lenne meghatározni. A talentum jellemzéséül csak annyit, hogy Heródes egész évi jövedelme 900 talentum volt, vagyis az itteni összegnek a tizedrészét sem érte el. Az itt szereplő „myrioi” görög szónak azonban lehet általános értelme is, de ez is nagyon sokat jelent. Nem is ez itt a fontos, hanem hogy rámutasson neked ez arra, hogy ez a Te tartozásod is Isten felé. Ez a tízezer talentum magában foglalja mindazt a hitetlen pillanatot, mikor elfordultál Istentől és nélküle kezdtél járni; magába foglalja mindazt a szeretetlenséget, mikor szerethettél volna, de nem tetted; magába foglalja mindazt a helyzetet, mikor segíthettél volna, de nem tetted; magába foglalja mindazt, mikor szólhattál volna, de nem tetted; mikor lehattél volna a megnyugvást adó csend, de Te mégse tetted... és sorolhatnánk még tovább mindazt a felismerést, mi József Attilát e szavakra ösztönzi: *„Én nem tudtam, hogy annyi szörnyűség / barlangja szívem. Azt hittem, mamája / ringatja úgy elalvó gyermekét, / ahogy dobogva álmait kínálja. / Most már tudom. E rebbentő igazság / nagy fényében az eredendő gazság / szívemben, mint ravatal, feketül.”* (Én nem tudtam)

E felismerések közepette ki kell mondanunk, hogy van a Bibliában egy olyan szó, amit nem szívesen hallunk, ez pedig a bűn. De mit is jelent ez a hárombetűs szó? Olyan kifejezően énekli meg ezt Dávid az 51. zsoltárban: *„Egyedül ellened vétkeztem, és azt tettem, ami gonosz a szemedben. Ezért igaz, amit mondasz, és helyes az ítéleted.”* (6.v.) A bűn mindig szembefordulás valakivel, ez a valaki

pedig Isten. A büntudatban mindig Isten előtt áll az ember. Az előtt az Isten előtt, aki teremtett, akiről tudom, hogy szeret és gondja van rám, akiről ismert énekünk ezt mondja: „*Még rólad mit sem tudtam én: tulajdonodá tettél; Még meg sem formált szent kezed, Már elválasztál engemet, Hogy társam légy e földön.*” (329. dics. 2. vers) Ami a bünt olyan rettentő teherként tudja ráfájdítani az ember szívére, az az, hogy Isten előtt van mérhetetlen szégyenkezés benne. Mit jelent ez elé az Isten elé odaállni számadásra? Olyan valaki elé, aki mindent tud rólunk, ismeri minden kimondott szavunkat, az álmainkat, a gondolatainkat, azt a hitvány énünket, ami a jól rendezett külsőnk kulisszái mögött lappang.

Egy ilyen valakinek a tekintete előtt valóban csak összeroskadni lehet: én vagyok az a hitvány szolga, aki urának 1000 talentummal adós. Mikor tudjuk mi rendezni ezt az adósságot? A példázatunkbeli szolga leborult és időt kért, mintha az idő mindent megoldana... Mi azonban jól tudjuk, hogy nap nap után csak egyre halmozzuk a bűnöket, egyre inkább rakódik ránk a szennye és ezzel csak növeljük e adósságunk. Okosabb dolog hát, ha önként tárjuk fel bűneinket Isten előtt és nem türelmet kérünk, hanem bocsánatot.

Ez a szolga azt hitte, hogy képes mindent megfizetni. Nem kegyelmet kért, csak türelmet és időt. Talán mi is mondjuk: majd megpróbálom, igyekszem. Talán most is ott van a szívedben, hogy csak egy kis idő, egy kis türelem kellene. Mindent újra kezdek. Kedvesebb, nyugodtabb, türelmesebb leszek. Hosszabb csendességet tartok, többet imádkozom. Hívó életünk sok-sok éve azzal telik el, hogy Isten bebizonyítja fizetésképtelenségünket. Ez a szolga türelmet és időt kért, de ennél sokkal nagyobb dolgot kapott: az úr megszánta és elengedte adósságát. Mutatja ez nekünk, hogy a mi Istenünk nem haragvó Úr, hanem szánakozik, ami jóindulatának és szeretetének a jele. Csak az tud igazán szánakozni, aki nagyon szeret és Isten még az ilyen eladósodott szolgáját is nagyon szereti, és az Ő nagy szánakozó szeretetének a testté vált bizonyossága éppen Jézus Krisztus.

Ha előbb Te voltál az, akit adósságaid felismerésével életed csődjének felismerésére a porba sújtott, akkor most Te vagy az, akit Ura megszánt. A kifizethetetlen valósággal csak egyet lehet csinálni: elengedni. A bűnnel is ezt teszi Isten.

Nem kérése szerint cselekszik ezzel a szolgálival, aki még kérni sem tud. Csak haladékot kért, hogy mindent megfizethessen. És kegyelmet kapott! Jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek. Legyen ma örömezet számunkra: ha rosszul kérünk is, a Szentlélek helyesbíti, kiegészíti imádságainkat, mert Ő jól tudja, mire van szükségünk. Jól tudja, hogy nem segít az idő és a fogadkozás. Mi csak a részletproblémáinkra nézünk, Ő pedig egészen új alapot akar adni életünknek: a bűnbocsánat alapját. Így mondja az Ige: „*Az Úr pedig megszánta azt a szolgát, elbocsátotta.*” El kellett

engedni, mert meg volt kötözve. Minket is el kell bocsátani, nem csak megbocsátani – elbocsátani. Jézusnak ez a dolga, ezért jött: hogy szabadon bocsásson. Ismered a saját kötelékeidet? Engedd, hogy Jézus most szabadon bocsáthasson. Ezért jött Jézus, megváltani, kifizette életünknek a díját. Mit jelent elengedni? Mintha nem lett volna, mintha soha nem vétkeztél volna. Mindez Jézusért lehetséges. A fizetésektelen életed helyett jött Jézus, és megfizetett. Szabadságodnak ára az a kereszt a Golgotán. Egyedül ez a szent vér – ami ma fizikai valóságában az úrvacsorai kehelybe töltött új borban áll előttünk –, ami kiegyenlít minden tartozást, jóvátész minden mulasztást. Ne fogadkozz, hanem fogadd el Isten királyi tettét! Nézz fel Jézusra, hogy újra ragyogóvá, megint csodálatossá legyen számodra a kegyelem! Ámen.

Utóimádság: Drága Mennyei Édesatyánk! Bizony mi is a tartozás érzésével szívünkben állunk meg Te előtted és bevalljuk, annyi bűnnel szaporítottuk az elmúlt időben is ezt a tartozásunkat irányodba. Köszönjük, hogy Te nem ez szerint bánsz velünk, hanem éppen Te voltál az, aki Egyszülöttében rendezte ezt a tartozást. Köszönjük, hogy az Ő érdeméért állhatunk meg most Előtted ez úrvacsorai lelki közösség alkalmával is és kérünk, hadd lehessen most is igazi, szent találkozásunk Veled, amikor szívünkkel halljuk meg és hittel fogadjuk el a bűnbocsátnak és örök életnek ígéretét Tetőled. Urunk, hálánkat hozzuk eléd, hogy adtál nekünk ez évben is erőt, egészséget, jó időt és óvást, hogy gyümölcs teremhetett minálunk, köztük a szőlő is, hogy így kerülhetett új bor most az úrvacsorai jegyeink közé, és ahogy Te adod az új bornak áldását, úgy lehetséges veled és általad a mi életünk megújulása is. Segíts, hogy így tudjunk majd sokan megtérni mindennapjainkba. Könyörgünk azokért, akik különösen nehéz napokat élnek: a betegágyhoz kötöttekért, a magányosakért, a járvány sújtottakért és az annak következtében szerettüket elvesztőkért. Kérünk, légy velük ezekben a helyzetekben, Te gyógyítsd az ő sebeiket. Imádkozunk gyülekezetünkért, emberi kapcsolatainkért, a családokért, a házasságokért és a párt keresőkért, hogy minden ilyen dolgunkban Te légy a mi útmutatónk. Jézusért. Ámen.

Úri ima: „Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved; Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, a kik ellenünk vétkeztek; És ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké.” (Mt 6,9-13) Ámen!

Áldás: „Akik ki vagytok választva az Atya Isten eleve rendelése szerint, a Lélek megszentelésében, engedelmességre és Jézus Krisztus vérével való meghintésre: kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen.” (1Pt 1,2) Ámen.

ÚRVACSORAI ÁGENDA BENSŐSÉGES ÚRVACSORÁZÁSHOZ

Kegyelem néktek és békesség az Atya Istentől és a mi Urunk Jézus Krisztustól, aki adta magát a mi bűneinkért, hogy kimentsen minket a jelenvaló gonosz világból, az Istennek, a mi Atyánknak akarata szerint, kinek legyen dicsőség mindörökkön örökké! Ámen.

Hallgassátok meg Testvéreim, miként szerezte a mi Urunk, Jézus Krisztus az Úri Szent Vacsorát. Megírta ezt az első három evangélista, de legteljesebben Pál apostol a Korinthusbeli gyülekezetnek írott levelében, ekképpen: „*Én az Úrtól vettem, amit néktek előtökbe is adtam: hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultaték, vette a kenyeret, és hálákat adván megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely tiérettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre! Hasonlatosképpen a poharat is vette, minekutána vacsorált volna, ezt mondván: E pohár amaz újszövetség az én vérem által. Ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e poharat, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend.*” (1Kor 11,23-26)

Ezek után készüljünk, Testvéreim, a királyi vendégségbe, alázatosan megvallván a mi bűneinket: *Szent vagy, Urunk, és nagy a te irgalmad, elítéled a bűnt, de megmented a bűnösöket szeretett Fiad élete árán. Ezért a nagy irgalmadért áldunk, és kérünk téged mi – bűnös, de szabadításodra vágyakozó híveid –, hogy küldd el Szentlelkedet, hogy megértve általa hitünk és kegyes életünk értelmét, Krisztus testét és vérét vehessük magunkhoz üdvösségünkre az előttünk lévő kenyérben és borban; és – hogy kijelentett kegyelmedet és dicsőségedet hirdethessük –, hadd lehessünk testvéri közösséggé is Lelked jóvoltából! A mi megváltó Urunkért, kérünk, hallgasd meg imádságunkat! Ámen.*

Vallást tettünk a mi bűneinkről, jertek, tegyünk vallást a mi hitünkről is, elmondván az egyetemes keresztyén egyház hitvallását, az Apostoli Hitvallást:

„Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek teremtőjében, És Jézus Krisztusban, Ő egyszülött Fiában, mi Urunkban, ki fogantaték Szentlélektől, születék Szűz Máriától, szenvedé Poncius Pilátus alatt, megfeszítették, meghala és eltemetteték; szálla alá poklokra; harmad napon halottaiból feltámadta, felméné a mennyekbe: ül a mindenható Atya Istennek jobbján; onnan leszen eljövendő ítélni eleveneket és holtakat. Hiszek Szentlélekben. Hiszek egy közönséges keresztyén anyaszentegyházat; hiszem a szentek egységét, bűneinknek bocsánatát, testünknek feltámadását és az örök életet.” Ámen.

Hitvallástételünk után – egyházunk állandó gyakorlatához híven és Krisztus iránti elköteleződésünk jelzéseként – válaszoljunk még néhány kérdésre, hitetünk és meggyőződésünk szerint:

a) Hiszitek-e, valljátok-e, hogy az Istentől igazságban, szentségben és ártatlanságban teremtett első embernek esete folytán ti magatok is mindenestől fogva gyarlók, esendők és bűnösök vagytok, kik saját erőtökből Isten ítélőszéke előtt meg nem állhattok, sőt büntetést, halált és kárhozatot érdemeltek?

(Felelet: Én ezt hiszem és vallom.)

b) Hiszitek-e, valljátok-e, hogy Isten a bűnös emberen megkönyörülván az Ő Szent Fiát, az Úr Jézus Krisztust ti érettetek testben elbocsátotta, kinek egyszeri tökéletes áldozatával a bűnnek hatalmát és a kárhozatnak erejét elvette, s titeket ingyen kegyelméből a Jézus vérének érdeméért hit által megigazít?

(Felelet: Én ezt hiszem és vallom.)

c) Hiszitek-e, valljátok-e, hogy Isten, aki feltámasztotta az Úr Jézus Krisztust, általa minket is feltámaszt a halálból és halandó testünket halhatatlanságba öltöztetvén általvisz az Ő örök dicsőségébe?

(Felelet: Én ezt hiszem és vallom.)

d) Mindezek bizonyossága után, ígértek-e, fogadjátok-e, hogy ti e kegyelemért háládatosságból egész életeteket az Úrnak szentelitek, és már e jelenlévő világban, mint az Ő megváltottjai, az Ő dicsőségére éltek?

(Felelet: Ígérem és fogadom.)

Én is tiveletek együtt, mindezeket hiszem és vallom, ígérem és fogadom. Most azért én, mint az én Uramnak a Jézus Krisztusnak méltatlan bár, de hivatalos szolgája, **„hirdetem néktek a ti bűneiteknek bocsánatát és az örök életet, amelyet megád a mi Urunk Istenünk, ingyen való kegyelméből az Ő szent fiáért mindnyájunknak.”** Ámen.

Most pedig, akik magatokat illendőképpen előkészítettétek, éljetez az Úr által felkínált kegyelmi jegyekkel és pecsétetekkel...

Kedves Testvérek, emlékezzünk arra, hogy Urunk Jézus – tanítványai körében – mielőtt vacsorált volna, felemelte a kenyeret és a bort, s hálákat adván imádkozott fölöttük. Ezért az Ő példája nyomán emeljük fel mi is először a kenyeret és ekképpen imádkozunk:

Urunk Jézus! A Te megtöretett szent testednek érdemében részeltess minket is, szegény bűnös szolgálodat. Ámen.

Most pedig fogyasszuk el a kenyeret, váljon testünkkel eggyé, mely jegy emlékeztessen bennünket az Úr Jézus Krisztusnak a kereszten értünk megtört testére!

Majd emeljük fel a poharat (bort) is, és ekképpen imádkozunk:

Urunk Jézus! A Te kiontatott szent vérednek érdemében részeltess minket is, szegény bűnös szolgálodat. Ámen.

Most pedig fogyasszuk el a bort is, váljon testünkkel eggyé, mely jegy emlékeztessen bennünket az Úr Jézus Krisztusnak a kereszten értünk kiontatott vérére!

Keresztyén Testvérek!

Így szerezte a mi Urunk Jézus Krisztus az utolsó vacsorát. Így éltek vele az apostolok, a reformátorok, hitvalló őseink, és így éltünk vele – Isten kegyelméből – most mi is.

Minekelőtte azonban megtérnénk mindennapjainkba, tökéljük el magunkban, hogy Isten kegyelmét hiábavalóvá nem tesszük életünkben. Nem uralkodik bennünk a bűn, sőt magunkat a mi keresztyéni rendeltetésünkhöz méltóan viseljük, hogy semmi meg ne foszthasson bennünket Istennek ama szeretetétől, amit kijelentett nekünk és meg is bizonyított Jézus Krisztusban.

Legyünk, mint az ő szentjei és szerettei, könyörületesek; öltözzük fel a jóságot, az alázatosságot, a szelídséget, a béketűrést. Szenvedjük el egymást, és ha egymásra valami panaszunk lenne, bocsássunk meg egymásnak akképpen, amint Jézus is megbocsátott minékünk. Az Istennek békessége uralkodjék a mi szívünkben, melyre hívtunk is egy testben!

Úrvacsorai közösségünk után emeljük fel szívünket ismételten Istenhez, és adjunk hálát a velünk közölt kegyelméért, imádkozva ekképpen:

Áldunk téged, mindenható Istenünk, hogy örömet és békességet ajándékoztál nekünk igédben és Krisztus Urunk testének-vérének közösségében. Kérünk, őrizd meg bennünk ennek a közösségnek minden áldását, hogy erős hittel ragaszkodjunk hozzád, és őszintén szeressük embertársainkat, az Úr Jézus Krisztus által. Ámen.

Mindezeknek utána:

*„Istennek népe! Áldjon meg tégedet az Úr és őrizzen meg tégedet! Világosítsa meg az Úr az Ő orcáját terajta és könyörüljön terajta! Fordítsa az Úr az Ő orcáját tereád, és adjon békességet néked!”
Ámen.*

Isten hűsége és kegyelme maradjon velünk továbbra is!

Áldás, békesség!